

KOLLÁR-KLEMENCZ LÁSZLÓ

A műanyag kerti székek élete

A kacska

A tó nem is volt tó, csak egy mélyedés, amiben a nagyobb esők megállnak, megtöltik vízzel, majd a nyári szelek kiszárítják. Ha üres, senki nem dob bele semmit. Megvárják, míg tele lesz, és a tárgyak, betondarabok eltűnnek a víz alá, lesüllyednek a mélybe, és láthatatlanná válnak.

A tó most nem volt tele vízzel, egy itt hagyott betoncső állt ki belőle.

A kacska a kis tó másik végéből figyelte őt, ahogy közeledett, de még mielőtt elérte volna a tavat, felszállt. Ez a gyönyörű fekete-fehér mintájú kacska mindig egyedül volt. Másfajta kacsákkal nem nagyon keveredett. Másképp úszott, másik irányba, mint a többi. Hiába voltak ketten-hárman a tavon, nem úsztak párhuzamosan, eltartottak egymástól, aztán a többi kacska egyszerre felrepült. A fekete-fehér kacska nem félt tőle, ott maradt sokáig a tó közepén. Csak később, mikor már elhagyta a tavat a töltésen, és visszafordult, hogy ott van-e még, rápillantott, és akkor repült fel ő is.

Télen is gyakran látta. Úgy tűnt, nem megy sehova, mert ha vándorolna, és itt csak pihenne, biztosan nem egyedül lenne itt. Eltávolodhatott a többi hozzá

hasonlótól, vagy nagyon kevés ilyen kacsza van, annyira, hogy össze sem tudnának gyűlni egy csapatban. Nem tudta, milyen fajta lehet. Keresgélt könyvekben meg a neten, de sehol nem látott ilyet. Hetente találkozott vele, hol ott úszott a tó szélén, hol éppen akkor szállt fel, mikor ő jött. Egy fekete-fehér kis állat egyedül egy tóban, ami nem is tó, csak gödör.

Mikor befagyott, korcsolyázott itt két lány. A rendes cipőjüket levették a töltés HÉV felőli végén, és korcsolyával mentek végig a réteken, mire megtalálták a tavat. Féltette őket, nehogy beszakadjon alattuk, bár minden be volt fagyva. A környéken mindenhol jég állt, ahová feljött a belvíz, de a kis tavon még nem volt elég vastag. Ebéd előtt arra kanyarodott, hogy megnézzze a lányokat, de már hazamentek.

Tavasszal más kacsákat sem látott erre. Ahogy megjelent a nyár, és vele együtt a gólyák a tó körüli réteken, elhatározta, hogy kiül a partjára, és egész nap figyel, hátha megjelenik.

Leült a gyönyörű fűzfa mellett. A fa tó felé eső oldala teljesen kiszáradt, a rét felé viszont burjánzott. Öreg lehetett, sok mindent látott a tó életéből. A parton sás- és nádcsoportok váltogatták egymást, mellettük egy nagyobb kő, amire tavasszal ráállt, hogy néhány halat beleengedjen. Akkor még nem tudta, hogy minden évben kiszárad. Egyölnyi pipacs fordult a töltés oldalából a tó felé. Néhány fehér és lila virág állt a víz szélén, mákvirágra hasonlítottak, némelyik szirma össze volt csukódva, azok sötétebb lilának tűntek. A töltésen fácán bújt meg a fű között, az út letaposott nyomán, ahol egy gödör is volt, ami beszakadhatott korábban.

Időnként megrázta a poros tollait, ami dobogó hangot hallatott. Minden megrázás után káá-káá – kiáltotta gyorsan egymás után, mintha a megrázás megszabadította volna valamitől, és ennek az örömmek adna hangot. A kiszáradt fán egy ölyv ücsörögött rendszeresen, de most a magas fű miatt nem volt ott, ilyenkor nem lát a fáról semmit, ami a fűben mozog. Idehallatszott a város felől a rendőrautó szirénája, és egy túlkölés, ahogy megállít egy autót, majd a tó körül csend lett megint.

Nem jelent még meg a fekete-fehér kacsza. Még egyetlen kacsza sem jelent meg a tónál; figyelte az elrepülő madarakat is, de azok között sem látta. Bele szeretett volna lépni a hideg, tiszta, mozdulatlan vízbe, hogy lehűtse a csalántól viszkető meztelen lábait, de nem volt annyira meleg.

A fácán rég nem kiáltott. Fecskék fecsegése hallatszott időnként, és pacsirták csivitelése, ahogy felszállnak a rét fölé, egyenesen a magasba, aztán kitarják a szárnyukat, esnek egy kicsit, majd újra megpörgetik a levegőt, feljebb emelkednek, majd ismét le, és így hullámoznak a napsütésben. Sokáig követte a pacsirták röptét. Múlt a délelőtt. Néha a tó közepe felé kidugta a fejét egy vízisikló, aztán eltűnt. A töltés felől a víz felszínén szitakötők estek egymásnak, hallotta, ahogy a szárnyaik egymáshoz csapódtak, majd hirtelen mozdulattal irányt váltottak, és egy időre szétváltak. Furcsa túlköelő hang törte meg a csendet a rét végén álló tanya felől. Nem tudta, mi az, meg is ijedt. A szürkemarha lehegett, amit tegnap látott a réten kikötve. A hatalmas állat ott feküdt a töltés tetején, bámulva őt és a környezetét, mozdulatlanul, mint egy szikla. A színe, mint a

tisztítatlan só. Két galamb repült le a fűzfáról a tó fölé, apró kis madarak szürke-barna színükkel elrejtöznek a tájban. Mindig a kocsik nyomában, az úton csipegetnek valamit a földről, többször megnézte, de nem talált semmit, amit csipegethettek volna.

Megmozdult, megsimogatta meztelen lábát, a galambok elrebbentek. Minden mozdulatnál egy pillanatra megállt az élet körülötte, aztán ha sokáig mozdulatlan tudott lenni, ment tovább minden szépen.

Egy fecske repült a vízhez, a szárnya kifeszült a víz fölé közeledve, kitérta a csőrét, és ivott. Elég volt egy pillanat, és már emelkedett, repült tovább.

Nem bírta tovább, megmozdult, és beledugta lábait a partról a vízbe, a kerti szék lába is beelógott vele szemben a tó másik oldalán, ültek vízbe lógatott lábakkal. Megpróbálta felvenni a szék mozdulatlanságát, hogy így maradjon, így maradhasson minden.

Egy kacsza meg egy szárcsa szálltak le a tóra. Egy hím réce gyönyörű zöldes nyakgallérral. Beállt a kerti szék alá. Nem zavarta őt a jelenléte, de mégis tartotta a távolságot. A szárcsa a városi oldalról, a fűzfa felől úszott ide, aztán vissza, és eltűnt. A sás felől, közel hozzá, egy tojó réce jelent meg furcsa, kapkodó mozgással, mint ha megijesztette volna, akkor vette észre, hogy öt-hat vagy hét kiskacsza is úszik utána, egy csapatban követik az anyjukat. A tó közepén megálltak.

Úgy látszott, a víz ott nagyon alacsony, ő is oda szeretett volna menni. Felállt, lábai a tó szélén belesüllyedtek az iszapos talajba, de nem mozgott, nem indult el. Lassan állt fel, mozdulat nélkül. Minden maradt a helyén, de ő nem bírt ott maradni, menni akart be,

megismerni a tavat, látni a világot úgy, mint a fekete-fehér kacsza a tó közepéről.

Aztán teljes csend lett, a szürkemarha sem túlkölt, madarak sem repültek a kis tó fölött, vagy már megszokta. Egy örvös galamb rászállt a kőre, aztán a víz tükre fölé hajolt, mintha inni akarna belőle, ellökte magát, a víz fölé szállt, majd fel a fűzfára. Mintha ki akarna venni valamit a tó közepéből. Megint a felszín fölé szállt, egészen közel a vízhez, megérintette, aztán visszarepült.

Régi háborús repülő húzott el a tó felett. Nagy volt a hangja, mindent elnyomott, megszórta permettel az izzadó homlokát. Onnan fentről nem is vehette őt észre, annyira beleolvadhat a tó partjába. A kiskacsák az anyjukkal közben átértek a tó másik végére, erős szél jött a repülő után.

Megmozdult a nád, és a tó körül a magas fű a szél-től dőlni kezdett. Elindult, tett egy lépést, mindenhol lehettek a sötét víz alján törött üvegek, rozsdás vasdarabok, szemét, ami széthasíthatja a lábát, de puhán, óvatosan lépett. A közepére érve boldogság öntötte el, megállt, megtámaszkodott a kiálló betondarabban, felnézett az égre, leszállt a fűzfára az ölyv, és rögtön a nyomában, a város felől egy fekete-fehér színű madár közeledett a nagy szélben billegve, lavírozva a tóhoz, egyenesen felé.

Nem látta pontosan, az egész egy villanás volt, de talán a kacsza volt az. Megjijedhetett tőle, túl közel került hozzá. Nem szállt le, továbbrepült. Nem akarta elárulni, megmutatni senkinek, azt akarta, hogy senki ne lássa, csak ő. Ő fedezte fel a fekete-fehér kacsát

magának a világon itt, ebben a gödörben, és itt találkoznak, itt szoktak találkozni, igen!

A sziréna hangja feltűnt egy pillanatra. Körülötte néha egy-egy bugyogás, ahogy a béka feljön a víz felszínére levegőért, majd elmerül. A szárcsa és a hím réce is előjöttek a rejtekhelyükről. Együtt úsztak egy darabig, aztán a réce felült szemben vele egy kőre. Tíz másodpercig nem mozdul, nézett csak felé, majd összehúzta a nyakát, és csőrével a tollai közé túrt.

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2018-ban
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Hradeczky Moni
Műszaki vezető Takács Klári
A borító Révai Sára fotójának felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 8972
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3754 6